

TUCA 12+

L'edat del lloro

GISELA POU

edebé

L'edat del lloro

Gisela Pou

L'edat del lloro

edebé

© Gisela Pou, 2013

© Ed. Cat.: Edebé, 2013
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Directora de Publicacions Generals: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia
Disseny gràfic de coberta: César Farrés
© *Il·lustracions:* Francisco Ruizge

Primera edició: març 2013

ISBN 978-84-683-0837-1
Dipòsit Legal: B. 889-2013
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

1. Vull un germà normal!	7
2. Sobredosi de fama.....	17
3. Decidir sense pensar	31
4. Un gir inesperat	45
5. Necessito anar a la pedalada	59
6. Un negoci molt rendible	77
7. La tragèdia de l'èxit	95
8. Enxampada i castigada	107
9. L'argument ha canviat	125
10. Un desenllaç brillant	135
11. La felicitat dura un instant	147

1

Vull un germà normal!

Mai no hauria pensat que cinquanta minuts de silenci fossin tan llargs. Però no diré ni piu, el senyor Vallès se n'atiparà, i la mama es convencerà que anar al psicòleg no serveix de gran cosa.

—Rita és un nom molt bonic —em diu el senyor Vallès mirant-me amb els seus ulls de peix des de darrere les ulleres de muntura fosca.

Jo arronso les espatlles i miro al terra. Si aquest home es pensa que sent amable, jo parlaré, ho té clar!

No, no parlaré. No diré res. Ni avui, ni demà, ni mai!

La culpa que hagi de malgastar el meu

temps en aquesta consulta de psicòleg és de la mama. És a ella a qui se li ha ficat al cap que necessito ajuda. La Rita està trista, la Rita no parla, la Rita està desmotivada, la Rita està estranya. I no li ha costat gens convèncer el papa de trucar al senyor Vallès, un psicòleg alt com un sant Pau, que té la consulta a tres cantonades de casa. Aquest és el drama de viure en una gran ciutat: tot és a la cantonada, tot és immediat, tot és possible.

* * *

La mama de petita tocava el piano com els àngels i tothom estava segur que amb el seu cognom —es diu Camil·la Bach— seria concertista de piano; però el seu caràcter impulsiu i la seva poca disciplina han fet que s'inclinés per un altre destí: cantar en una banda de jazz. Tot sovint es passa dies lluny de nosaltres i, des de sempre, ha estat el pa-

pa qui s'ha ocupat del Quim i de mi. Suposo que per compensar la xerrera imparabile de la mama, el papa parla l'indispensable. Ell treballa a casa i es passa el dia tancat al despatx. Escriu guions per a sèries de televisió, o sigui que mentre la mama és fora de viatge, el Quim i jo anem al nostre aire. El problema apareix quan ella torna, perquè aleshores té la fal·lera de recuperar el temps i la nostra vida s'accelera com si fos un aspirador gegant.

Fa tres setmanes, després d'estar-se cinc dies a França, així que va aterrar a casa va diagnosticar que la panxa del papa havia crescut en excés, que al meu germà li calia una dosi extra de vitamines i que jo estava massa trista per tenir gairebé dotze anys. Va insistir per saber si tenia cap problema, i va ser inútil que li repetís que l'únic maldecap és que tinc un germà famós, que el fet que el Quim s'hagi convertit en el Bernat Balcells —el supermegafantàstic heroi de la sèrie

per a adolescents «L'edat del lloro»— m'ha capgirat la vida i ja no puc més.

Totes les adolescents de l'escola, altes i baixes, primes i grasses, amb la pell de porcellana o la cara estampada de grans, em persegueixen per saber coses del Quim, o més ben dit, del Bernat Balcells, que és a qui realment estimen. Totes volen ser amigues meves, fins i tot les tòtils de les quatre Perfectes —la Quiti, la Nuni, la Ioli i la Remi, que en realitat es diuen Enriqueta, Núria, Iolanda i Remei—, que s'han passat la vida ignorant-me, i ara es barallen per fer treballs amb mi i les tinc enganxades com si fossin paparres. «Les Perfectes són unes *plastes* aprofitades, tu ni cas», em diu la Simoneta, la meva amiga lleial, l'única que continua sent la mateixa de sempre.

El senyor Vallès em mira impacient.

Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac. El rellotge de pèndol que hi ha al centre d'un pany de paret ple de quadres no deixa de sonar. I si el temps s'ha aturat i em quedo presonera en aquest despatx?

El senyor Vallès s'empassa saliva, es posa bé les ulleres i amb veu dolça pregunta:

—Rita, com va l'escola? Ja tens ganes de fer vacances, oi?

I jo serro les dents, no vull que surti cap paraula. Miro per la finestra: a fora fa un sol espaterrant i m'empipa perdre el temps asseguda en una butaca d'orelles que em fa sentir una vella de vint anys. Em moro de ganes de sortir d'aquest despatx i córrer pel parc fins que la llengua m'arribi a terra.

—Quin és l'esport que t'agrada més? —insisteix el senyor Vallès, que em busca la mirada.

Però jo l'esquivo, miro a una altra banda

i callo com si fos morta. No, no diré res. No em dóna la gana parlar amb un home que no conec. No vull parlar de futbol, ni de bicicletes, i menys encara dir-li que la meva gran il·lusió d'ara mateix és anar a la bicicletada amb la gent de la classe.

Si jo sóc tossuda, resulta que ell encara ho és més. S'inclina fins al plat amb caramels que té al davant, n'agafa un i me l'ofereix.

—En vols?

I jo moc el cap per dir que no. Si es pensa que amb un caramel em farà xerrar, s'equivoca. Em mossego els llavis i torno a mirar l'hora: falten deu minuts per acabar la sessió i el tic-tac del rellotge se'm clava al mig del cervell i em repeteixo que he d'aguantar, que ja falta poc.

El senyor Vallès ho intenta una altra vegada.

—M'han dit que el teu germà és un gran actor.

Ho diu per provocar-me, per obligar-me a parlar, per fer-me mal.

Ara ho entenc: el senyor Vallès no és cap psicòleg, és un maltractador que vol torturar-me fins que acabi confessant! Però jo no li diré que donaria tota la col·lecció d'«Els Grans Experiments de la Història» perquè la meva vida fos com abans. No li diré que odio la sèrie de «L'edat del lloro» perquè, a més de ser insuportable i cursi, m'ha robat el meu germà. I tampoc no obriré la boca per dir-li que em moro de ganes de recuperar aquell Quim que em deia «cuc fastigós, rata de claveguera i insecte esquifit», que em renyava si arribava a casa amb els pantalons estripats, i que no em deixava mossegar les ungles ni ficar-me el dit al nas. No, al senyor Vallès no li diré mai que trobo a faltar un germà que ha desaparegut engolit pel Bernat Balcells, un personatge que ha fet embogir les adolescents de mig país.

—Rita, m’han dit els pares que tens molts amics —insisteix el psicòleg, que és incapaç de dissimular la impaciència.

El miro per primera vegada i arronso les espatlles, i passo de dir-li que jo, d’amiga, només tinc la Simoneta. Però el senyor Vallès és tossut i hi torna.

—Rita, quina és l’assignatura que t’agrada més?

Veig la desesperació en el centre dels seus ulls de peix.

Però jo arronso les espatlles i no dic res.

No parlaré.

No diré res.

M’ho he promès.

—Saps per què els teus pares volen que vinguis a veure’m? —pregunta amb un forçat somriure d’anunci de pasta de dents.

I jo callo i, quan em repeteix la pregunta per tercera vegada, miro cap a la finestra des d’on es veu el cel d’un blau brillant.

—Ho saps, oi, que els teus pares estan

amoïnats per tu? —parla amb veu suau, però jo sé que té ganes de cridar.

Només falten cinc minuts per acabar la sessió. Gairebé ho he aconseguit.

—Si et preguntés què és el que més desitges, què em diries?

El pobre senyor Vallès fa esforços sobrehumans per aconseguir arrencar-me una paraula. El temps s'acaba i decideixo fer-lo una mica feliç.

—Vull un germà normal —responc en veu baixa.

Al senyor Vallès se li dibuixa un lleuger somriure als llavis i, abans que tingui temps de dir res més, al rellotge són les set en punt. M'alço de la butaca i corro cap a la porta.

No dic adéu i no penso tornar mai més.